

EINDELIJK EEN STUW IN DE LOLLEBEEK!

In het voorjaar van 1969 werd de Lollebeek in C.R.M.-reservaat "Castenrayse Vennen" (gemeenten Venray en Horst) in ruilverkavelingsverband dieper en breder gemaakt en rechtgetrokken. Nog in datzelfde jaar begon het grotendeels uit vennen, moerassen en broekbossen bestaande reservaat sterk te verdrogen, omdat de beek dieper en breder was

De stuw in de Lollebeek in aanbouw. Foto: M. van den Munckhof.

gemaakt. In de daarop volgende jaren werd die verdroging steeds erger. Zie voor een beschrijving van de verdrogingsverschijnselen mijn in januari 1974 verschenen artikel "De ondergang van een Limburgs natuurreservaat, de Castenrayse Vennen" (N.H.M. 63/1; blz. 5 t/m 15). Jarenlang werd gepleit voor een stuw, die net stroomafwaarts van de Castenrayse Vennen in de Lollebeek gebouwd zou moeten worden om althans in een deel van het reservaat (De Paes genaamd) de grondwaterstanden van vóór de ruilverkaveling weer terug te krijgen.

En eindelijk, in het najaar van 1977, begon men dan met de bouw van deze handbediende klepstuw in de Lollebeek. Ze is momenteel vrijwel klaar. Helaas ligt deze stuw niet op de meest ideale plaats; ze ligt niet stroomafwaarts van het reservaat, doch erin.

Behalve een stuw in de Lollebeek heeft men ook een stuw in een zijbeek van de Lollebeek, de Molenberglossing, aangelegd, ongeveer 5 meter stroomopwaarts van de monding. Deze handbediende schotbalkstuw (zomerstuw) is geheel gereed.

Ongetwijfeld zullen beide stuwen zorgen voor een definitieve stijging van de grondwaterstand in de Castenrayse Paes. Het is te hopen!

P.J.J. van den Munckhof, Horst (L.).

EEN ALTERNATIEVE POEL VOOR DE VROEDMEESTERPAD

Een voor Zuid-Limburg typisch dier is de vroedmeesterpad (Alytes o. obstetricans Laurenti). De meest noordelijke grens van zijn verspreidingsgebied loopt over het zuidelijk deel van onze provincie. De vroedmeesterpad heeft zijn naam te danken aan de bijzondere 'broedzorg'. Het wijfje deponereert de eieren niet - zoals onze andere inheemse kikkers en padden - in het water, doch het mannetje wikkelt het

eiersnoer om zijn achterpoten. Hij houdt de eieren zo lang bij zich, tot deze op het punt staan om uit te komen, waarna hij ze in het water afzet. Regionaal wordt het dier 'klungelke' genoemd, omdat zijn roep op het geluid van klokjes lijkt (klingeln).

Tot voor kort werd verondersteld dat het dier slechts in kalkrijke gebieden voorkomt en voor het afzetten van de larven kalkhoudend water nodig heeft. Uit diverse onderzoeken is echter gebleken dat het dier als eisen stelt veel warmte en een stenige bodem met schuilplaatsen, zoals groeven, oude muren etc. Ook